

DO TEK

Informace pro farnost Vlašim

Září 2019

Náklady na vydání 8 Kč

Mgr. Václav Revenda

Milí farníci, rád bych se vám alespoň ve stručnosti představil, protože jsem od 1. 7. biskupem poslán do vaší farnosti ve Vlašimi. A když se tu budeme potkávat, tak abyste věděli s kým.

Narodil jsem se 17. 7. 1986 v Praze. Po studiu gymnázia s hudebním zaměřením jsem úspěšně absolvoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Technická informační výchova a chemie se zaměřením na vzdělávání. Zde jsem získal titul bakalář a magistr. Již během studia na vysoké škole jsem učil náboženství ve farnosti na Žižkově u kostela sv. Prokopa, ale také na Vinohradech u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně. Roku 2009 jsem nastoupil jako učitel na víceletém gymnáziu Karla Sladkovského v Praze a od roku 2011 již pravidelně organizuji a diriguji Českou mši vánoční od Jana Jakuba Ryby.

V září roku 2012 jsem nastoupil do přípravného ročníku studia na kněze v Olomouci (tzv. konvikt) a od října roku 2013 jsem byl studentem Katolické teologické fakulty v Praze. Pětiletou formaci ke kněžství jsem absolvoval v Arcibiskupském kněžském semináři v Praze, odkud mě biskup poslal do farnosti u sv. Václava na Smíchově v Praze. Po absolvování jáhenského roku jsem nastoupil jako farní vikář do Vlašimi a jako administrátor ve Veliši.

Jsem rád, že jsem právě v této farnosti. Těším se na vzájemné setkávání a poznávání se. Doufám, že i já pro vás zde budu požehnáním a že vám mohu zprostředkovat alespoň kousek toho, co nám Kristus nabízí ke spáse a radosti. K tomu ale potřebuji Boží pomoc, tedy prosím o modlitbu, ale budu potřebovat i vás a vaši otevřenost, shovívavost a podporu. A tak se těším na vzájemnou spolupráci a na vše, co budeme společně vytvářet pro Krista a spásu duší.

Čekání na páníčka

Je léto. U nás v domku jsou ubytovaní hosté s velkým černým labradorem. Je to ale starý pes, je vedro, hosté ho nechtějí s sebou všude brát, navíc chtějí navštěvovat zámky a jiná místa, kam psi nemůžou, a tak se ho rozhodli nechávat u nás na zahradě. Když tu byl pes první den, vykoukla jsem ze dveří a vidím, že leží na trávníku a v packách drží botu. Jejda, on ji rozhryže! Čí je to bota? Chtěla jsem k psovi běžet a botu mu vyrvat z huby. Ale nebylo to třeba, všimla jsem si, že pes ji nehryže, jen drží v tlapách, a když se na mne vynadával, položil si na ni zase smutně těžkou hlavu. Byla to bota jeho majitele. Když se hosté vrátili, ptali se, jak se psovi dařilo. Řekla jsem jim o botě (už neležela na trávníku, vrátila jsem ji do předsíně, když to vypadalo, že bude na déšť). Hosté se smáli: „Ano, my mu takhle necháváme naše věci, když je v cizím prostředí, aby věděl, že se vrátíme, že ho tu nenecháme.“

Ano, pes – jmenoval se Garp – potřeboval ujištění, které bude hmotné, aby nezoufal a věřil, že se páníček zase vrátí. Někdy se chováme stejně. Stejně jako Garp. Nevěříme. Podezíráme, nedůvěřujeme. A neuvěříme, dokud nedostaneme nějaký důkaz – nějaké hmotné ujištění – v podobě takové boty nebo něčeho jiného. Pán Bůh nám také řekl, že nás neopustí a nikdy se nás nezřekne. My lidé mu, ale, moc nevěříme. Pořád se něčeho obáváme: Zvládnou to? Co si počnu, když tam budu sám? Jak se mi povede? Pomůže mi někdo? Co budu jíst a pít? Kde budu spát? To vše Pán přece ví, že potřebujeme. A my máme vědět, že Pán bude s námi vždycky a že nám vše potřebné skutečně dá. Ale někdy nám musí dát i tu botu, abychom nejen cítili, ale mohli nahmatat důkaz, že to tak skutečně je. Pojďme důvěřovat i bez bot. Tak to má být. Pojďme důvěřovat bosí.

www.vira.cz/texty/clanky

Bůh není „někde jinde“, na nějakých vysněných místech. Je tady a teď

Před nedávnem jsem narazila na trefné podobenství: Jeden vězeň strávil mnoho let ve své cele. Každý den se modlil, aby se mu zjevil Bůh. Po zbytek času zíral z maličkého okna na kousek oblohy a vysníval si svět a lidi tam venku. Když nakonec zemřel a setkal se s Bohem tváří v tvář, s výčitkou na něj křičel: „Pane, celé roky jsem se modlil, abys ke mně přišel, a tys to nikdy neudělal.“ „Můj synu,“ odpověděl mu Bůh, „já jsem byl v té vězeňské cele každý den s tebou, ale kdes byl (myšlenkama) ty?“

Naše mysl i naše tělo musí být spolu na jednom místě, aby bylo možné skutečně prožívat život a Boží přítomnost. Bůh nikdy nebude na nějakých vysněných, neskutečných a imaginárních místech. Není tam, kde se mi zdá, že je tráva zelenější. Bůh je příliš skutečný, než aby obýval takováto vymyšlená a vysněná místa. To jediné místo, kde se mohu setkat s Bohem, je to místo a situace, kde nyní právě jsem.

*Bože, jsem právě tady
a v mé současné situaci,
nauč mě být zde přítomná a v plnosti.
Kéž se s tebou můžu setkávat a poznávat tě
na cestách svého každodenního života.*

Damaris Zehnerová, Šťavnatá chuť všednosti

Nesnažme se vypadat bezchybně

Nesnažme se vypadat dobře, ale přistupme k revizi své víry

I když nevěřící lidé žijí spolu s námi, nemusejí někdy vůbec nic vědět o podstatě víry v Krista a o křesťanské lásce. Nemá kvůli tomu valný smysl dělat nějaké vnitřní přemety, abychom se v očích druhých snažili vypadat jako bezchybní a čistí. Bude možná účinnější, jestliže přistoupíme k jednoduché a pokojné revizi své víry a odtud vyvodíme sami pro sebe základní linie a požadavky jak jednat v lásce a s láskou. Neboť mnohdy si tyto základní linie své víry jakoby vůbec neuvědomujeme a nejsme schopni je

formulovat. Je smutné, že jsme mnohdy ztratili ze zřetele jejich význam i naléhavost a přestali jsme je ve svém životě uplatňovat.

Křesťané někdy již nekonají Kristovo dobro, ale jen omezené a upachtěné lidské dobro

Když byl staříčkový a bezprostřední papež Jan XXIII. teprve několik týdnů v úřadu, zaznamenala média jeho první veřejné činy. Patřilo mezi ně to, že prostě a jednoduše uváděl do praxe křesťanskou dobrotu, kterou starobylá tradice nazývá „skutky milosrdenství“. Jeho činy a prostá slova lidem připomínala jakousi křesťanskou abecedu. Vynesl ale na světlo skutečnost, že pro věřící je sice dobrota vnitřním principem křesťanského života, ale není už to mnohdy dobrota Kristova. Je to jakási dobrota lidská, upachtěná, výlučná a omezená lidskými silami a různými „důvody“, které nám pak v některých situacích zabraňují být skutečně dobrými. Papež tenkrát bez rámusu připomínal, že tam, kde není dobrota srdce, není ani dobročinná láska.

Kristova dobrota miluje kohokoliv a v jakékoliv situaci

Evangelium je dobrá zpráva o dobrém Bohu, který miluje lidi a vede je k dobru. Toto evangelium ale nebude hlášáno pravdivě, pokud se křesťané, kteří ho hlásají, nebudou snažit ze všech sil o dobrotu srdce. Dobrota srdce obráceného ke Kristu se totiž nepodobá ostatním druhům lidské dobroty, a to ani ve světě plném dobrých lidí. Dobrota vlastní Kristu nám nechává prostor pro naši vlastní vynalézavost. Ale je nutné, abychom naplnili její jasné a přísné zákonitosti – požaduje od nás, abychom poctivě milovali kohokoliv a v jakékoliv situaci. A nepřijímá žádné výmluvy pro to, že nejsme dobří. Pro nevěřící je pak setkání s dobrotou srdce, pocházející od Krista, předtuchou samotného Boha.

Nejsme lepší než nevěřící lidé. Jsme bratři a sestry všech stvořených lidí.

Dobrá a dobročinná láska k druhému nemůže být jiná než bratrská. Se všemi živými lidmi jsme spojeni bratrstvím, které vychází z toho, že jsme všichni stvoření a vykoupení. To je skutečnost. Žít podle toho je už však něco jiného. Toto bratrství předchází všechny ostatní lidské vazby.

Láska k nevěřícím, která se stává evangelizací, musí být bratrská. Nepřicházíme k druhým, abychom se s nimi štědře podělili o to, co patří nám – o Boha. Nepřicházíme k nim jako spravedliví mezi hříšníky. Ani jako

diplomovaní vzdělanci mezi analfabety. Přicházíme hovořit o společném Otci, kterého jedni znají, a jiní ne. Přicházíme jako ti, jimž bylo odpuštěno, ne jako bezhříšní. Jako ti, kteří měli to štěstí být povoláni k víře, přičemž nejde o náš soukromý statek; víru jsme přijali proto, abychom ji předávali světu. Od toho se odvíjí celý způsob našeho bytí.

Dobrým srdcem může být jen srdce obrácené

Pouze obrácené srdce je bratrské. Dobrým, bratrským srdcem tlumočícím radostnou zvěst může být jen srdce obrácené. Kristus žádá, abychom se od něj naučili tomu, co je zároveň podmínkou i znakem obrácení srdce – pokoře a jemnosti. Ty můžeme získávat a učit se jim pouze od něj. Bez jemnosti a pokory neexistuje ani opravdové křesťanské či bratrské srdce, ani добрota a křesťanská evangelizace. Pokora a jemnost jsou lékem na naši vzpurnost a pýchu. Bez nich bychom nemohli být pravdivými Božími tvory ani oddanými Božími dětmi.

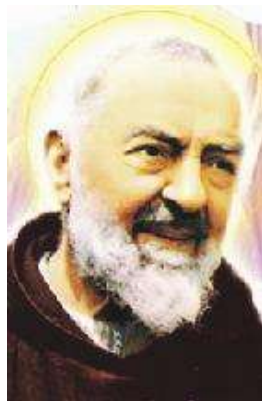
Podle knihy Madeleine Delbrellová, Člověk mezi vírou a ateismem

Svátky v září

Sv. Pius z Pietrelcina

Narodil se 25. 5. 1887 v obci Pietrelcina u Beneventu v jižní Itálii, do rodiny chudého rolníka Grazia Forgione a Marie Josefy de Nunzio. Při křtu dostal jméno František. Od dětství vynikal tichostí, poslušností a zbožností. Je udáváno, že po zasvěceném životě zatoužil již v pěti letech. Jako dítě pásł ovce, přitom si z větviček udělal kříž a pohroužil se do modlitby. Byl ministrantem, který se nerad vzdaloval od Nejsv. svátosti a rád setrval dlouho v adoraci. Ve 12 letech přijal 1. sv. přijímání i svátost biřmování.

Již ve třinácti letech mu prý Bůh ukázal všechny duše, které k němu jednou přijdou, a během života se pak za ně cítil odpovědný.

V 15 letech o svátku Zjevení Páně r. 1903 vstoupil do noviciátu františkánského řádu kapucínů v Morconě. Za 16 dnů přijal s kapucínským hábitem nové jméno Pio. Po věčných slibech začal studium teologie a v prosinci 1908 obdržel v Beneventu subjáhenské svěcení; kněžské svěcení v r. 1910. Brzy poté začal vnímat bolesti v rukou a nohou a snad již 11. 9. 1911 přijal neviditelná stigmata. V říjnu prošel ve Venafró různými lékařskými testy. Přiznal i prožívání dalšího Kristova utrpení a pak došlo k určité pauze.

Od prvních let života v klášteře Piovo zdraví vykazovalo jisté nedostatky a výkyvy. Pio se velmi často polovinu noci promodlil a odříkavým životem nabýval vnitřní síly. Měl na paměti Ježíšova slova: „Kdo chce být můj učedník, ať na sebe denně bere svůj kříž.“ Pio jím chtěl být tolik, že si dobrovolně nakládal i břemena dalších lidí. Za čas, poté co ze svatostánku vnímal příslib utrpení, kterým prošel Ježíš, dostal horečku a teploměr přivolaného lékaře při měření teploty praskl. Když se toto stalo i s druhým, byl použit teploměr s vyšší stupnicí do vody, který ukázal, že pacient má teplotu 48,5 stupně Celsia. Tyto teploty se u něj, bez možnosti přirozeného vysvětlení, často opakovaly v souvislosti s prožívaným utrpením Ježíšových muk. Z vědeckého hlediska zůstaly nevysvětlitelné.

Při velkém výkyvu zdravotního stavu se ho vlastní otec Grazia F. rozhodl vzít domů. Představení mu dali synův stav na vědomí po 36 dnech záhadného onemocnění, kdy již očekávali jeho brzkou smrt. Při přesezení v Beneventu Pio dostal žízeň a po napití si přál pohlednici, aby napsal otci provinciálovi, že se již uzdravil. Je uváděno, že ke zhoršení zdravotního stavu došlo v roce 1908. Ve studiu pak pokračoval v soukromí a mimo krátká období se k trvalému životu v klášteře vrátil v září 1916. Ze zdravotních důvodů bylo pro něj vybráno horské podnebí na poloostrově Gargáno s klášterem při malé obci San Giovanni Rotondo nedaleko Foggia v provincii Apulia.

V roce 1917 vykonával asi tři měsíce vojenskou službu a po opakovaném onemocnění plic na začátku roku 1918 byl poslán zpět do San Giovanni Rotondo, kde setrval do konce života. Později měl různé zdravotní problémy, kam patří i operace prováděné Dr. Festem v klášteře bez narkózy, protože P. Pio uspání odmítal. Jednou to byla dvouhodinová operace kýly (r. 1925) a podruhé velká cysta na krku.

Viditelná stigmata P. Pio obdržel 20. září 1918. Svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka v Lamis pak (22. 10.) napsal, že při modlitbě po slavení mše svaté byl v chóru zaskočen nepopsatelným ztišením všech smyslů, najednou stál před „tajemnou Osobností“. Po jejím odchodu měl viditelně ruce, nohy i bok probodnuty a řinula se z nich krev. Zpráva se pro veřejnost udržela v tajnosti do června 1919. Tehdy se také z poslušnosti nechal poprvé se stigmaty fotografovat.

V letech 1922–23 mělo jít o církevní zkoumání skutečnosti stigmat, a protože se nepovažovalo za jisté, že jde o nadpřirozený jev, dostal P. Pio zákaz sloužit veřejně mši sv. a odpovídat na dopisy. V r. 1931 zákaz další kněžské služby. Po dvou letech došlo k povolení veřejně sloužených mší sv. a od dalšího roku dostal pověření ke zpovídání. V té službě zůstal aktivní až do konce života. Časem počet penitentů čekajících na zpověď vzrostl tak, že musel být zaveden pořadník, protože čekací doba byla několik dní. Čekací doba se později údajně pohybovala u mužů mezi 8–15 dny a u žen mezi 8–35 dny. P. Pio ve zpovědnici proseděl denně kolem 15 hodin a vyzpovídal stovky lidí. Zvládal také odpovídat na neuvěřitelné množství dopisů.

K jeho mimořádným charismatům patřilo nahlížení do srdce těch, kteří přistupovali ke zpovědi. Nahlížel do minulosti i do budoucnosti. Předpověděl mnoho událostí, které se splnily. Mezi nimi i knězi Karlu Wojtylovi, že se stane papežem a bude na něj spáchán atentát. K dalším darům patřila i schopnost bilokace – ve stejné době býval přítomen i viditelně na dvou místech. Vyzařoval libou vůni. Žil s Kristem a v Kristu, spojen s ním po 50 let nepřetržitě prožívaným utrpením – Jeho výkupné oběti – i celou svou kněžskou činností obsahující nadpřirozené poznání. Konal mnoho zázraků a bral na sebe utrpení druhých. Jako apoštol Pavel mohl říci: „Už nežiji já. ale ve mně žije Kristus“ (Gal 2,20).

Otec Pio mimořádným způsobem prožíval mši svatou, kterou účastníci popisovali jako úchvatné vtažení do dramatu liturgického děje, které bylo na něm vždy patrné, i když pokaždé odlišné. Když P. Pio pozvedal patenu s prosebnou tváří, jeho oči jakoby se ztrácely v neviditelném světle a on setrval bez pohybu, mnohem déle, než zabere slova stanovené modlitby. Vznikal pocit, že do aktu obětování zahrnuje celý svět. Z očí mu vytryskly slzy a tiše vyjadřoval, co Marie Winowská popsala jako výzvu: „Zde je to, co Ti, věčný Otče, přináším jménem Syna, kterého zastupuji. Tuto obrovskou lidskou bídu, tuto šířající úzkost srdce, tyto hříchy... A vkládám to všechno,

jedno přes druhé, do Tvé náruče, na Tvé Srdce..." Když pak pronášel konsekrční slova „toto je má Krev“, jeho tělo se zachvělo, ze stigmat mu vytryskla krev a zdálo se zřejmé, že Kristovo umučení vidí i prožívá na vlastním těle.

Stigmata otce Pia krvácela a způsobovala velké bolesti plných 50 let. Tyto rány na rukou měly průměr asi dva centimetry a pokožka vedle nich byla úplně normální. Nikdy se nezanítily, nehnisaly ani nehojily. Přivřít ruku bylo velmi obtížné a bolestivé. Prelát Don Sabino Seregola prostrčil skrz rány prsty a uvedl, že by se skrze ně daly číst i noviny. Rány na nohou uprostřed nártu vycházely na chodidle a více krvácely, pokud tělesná váha P. Pia spočívala na nohou. Rána v boku na levé straně hrudníku měla podobu kříže, jedním směrem šla do délky 7 cm a druhým 4 cm. V obou směrech byla asi 1 cm široká a šla do hloubky asi 7 cm. Denně z ní vytékal asi šálek normální lidské krve. Rány nejvíce krvácely v pátek. P. Pio je prý pokládal za vyjádření Boží spravedlnosti a říkal: „Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou k Bohu a k bližnímu.“

Známým velkým dílem otce Pia je „Dům úlevy v utrpení“ (Casa Solievo della Sofferenza). K jeho budování se rozhodl pro množství tragédií postihujících chudé a zakládající listina Domu úlevy byla podepsána v lednu 1940 (práce na něm r. 1947). Nesouhlasil s názvem nemocnice, protože to jsou místa utrpení, ale jak říkal, postaven má být dům úlevy pro trpící. Neboť víra a lékařská praxe představují zdvojenou terapii, která léčí celou osobu. A P. Pio připomínal také spolupráci na Kristově vykupitelském díle prostřednictvím lidské bolesti a utrpení. Dům úlevy byl požehnán 3. 5. 1956 papežem Piem XII., který přitom řekl, že „je plodem jedné z nejvyšších intuicí, dlouho zrajícího ideálu, vytříbeného ve styku s nejrůznějšími a nejkřutějšími podobami mravního a tělesného utrpení lidstva“ a také, že „lékařství, které chce být opravdu lidské, se musí obrátit na celou osobu, tělo a duši“.

K dílu P. Pia patří také modlitební skupiny a Sekulární institut Servi della Sofferenza (Služebníci utrpení).

Z mariánské úcty otce Pia zde patří vzpomenout především jeho závět: „Milujte Pannu Marii a vzbuzujte lásku k ní u druhých.“ A že růženec je nástrojem pro spásu hříšníků a zbraní v boji proti hříchu. Z jeho rozjímání pochází „kontemplace o Neposkrvněné“, v níž popisuje Pannu Marii jako „nepřekonatelné dílo, které vyšlo z rukou Stvořitele“. K ní, přítomné na

Kalvárii, lnul vroucí láskou. Dožil se 81 let a v den jeho smrti zmizela z jeho těla i stigmata.

Na pohřeb přišlo sto tisíc lidí. Projednávání kauzy jeho blahorečení začalo 4. 11. 1969. Papežem Janem Pavlem II. byl blahorečen 2. 5. 1999 a kanonizován 16. 6. 2002.

Na svatořečení P. Pia v Římě se dostavilo přes 300.000 lidí.

Předsevzetí, modlitba

U dnešního světce je k předsevzetí velmi čtená motivace. Zamyslím se nad tím, co by mi on ve zpovědi asi doporučil a pokud na to nepřijdu, požádám ho, aby mi dal poznat, co je v mém životě nejdůležitější.

Všemohoucí, věčný Bože, Tys vyznamenal svatého kněze Pia mimořádnou milostí: dopřál mu sdílet bolesti Tvého Syna na kříži a skrze jeho službu jsi rozmnožoval podivuhodné skutky svého milosrdenství; na jeho přímluvu dopřej i nám, ať jsme po celý život spojeni s Kristovým utrpením a smrtí a jednou šťastně dojdeme do slávy vzkříšení. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

(závěrečná modlitba z breviáře)

www.catholica.cz

Ze života farnosti

Vlašimská pouť, posvícení, novokněžské požehnání

Patrocinium našeho farního kostela **sv. Jiljí** oslavíme při farní mši sv. v neděli **1. září v 9:30**.

Posvícení ve farním kostele oslavíme při mši sv. s dětmi v neděli **1. září v 11:00**. Při této mši sv. budou školákům **požehnány školní brašny**. Po této mši sv. s dětmi bude pan kaplan P. Václav Revenda udělovat **novokněžské požehnání**.

Srdečně Vás zveme na každoroční **poutní mši sv. ve vlašimské Loretě**. Letos se uskuteční v neděli **8. září 2019 v 15:00** v loretánské kapli Narození Panny Marie na Bolince u Vlašimi. Při mši sv. zazní unikátní Andělská hudba – specialita vlašimské Lorety.

Prodej křesťanské literatury z produkce Karmelitánského nakladatelství i od jiných vydavatelů proběhne **v besídce** u kostela sv. Jiljí ve Vlašimi v neděli **15. 9. od 9.00 do 12.30**. Kontakt: 732 328 288

Mše sv. pro seniory

Římskokatolická farnost Vlašim ve spolupráci s Charitou Vlašim pořádá v úterý **1. října v 10:00** ve farním kostele sv. Jiljí mši sv. pro seniory, s následným přátelským setkáním a pohoštěním ve farní besídce.

Pozvěte v hojném počtu své příbuzné a známé seniory!

Poutní zájezd: Filipov, Jablonné v Podještědí – sobota 21. září 2019

Odjezd autobusu v 7:00 od Městského úřadu ve Vlašimi. Návrat okolo 18:00.

Přihlašujte se u paní Libuše Němcové, tel. 722 741 955.

Cena 400 Kč, děti 200 Kč.

Filipov

Ve Filipově se odehrálo nejmladší zjevení Panny Marie v českých zemích. Ve 4.00 hodiny v noci z 12. ledna na 13. ledna 1866 se ve Filipově v domě čp. 63 tkadleně Magdaleně Kade při modlitbě zjevila Panna Maria a přislíbila jí uzdravení: „Mein Kind, von jetzt an heilt's“ (Mé dítě, od nynějška se to hojí). Dosud nevyléčitelně nemocná Magdalena (1835–1905) byla dalšího dne zcela zdráva a znovu mohla začít pracovat. K místu zjevení Panny Marie a mimořádného uzdravení, začaly putovat zástupy lidí. Interiér „milostného domu“ čp. 63 se změnil na kapli. Nyní na tomto místě stojí bazilika.

Jablonné v Podještědí

Manželé Havel a Zdislava z Lemberka usilovali kulturně i duchovně povznést své panství v severočeském příhraničí. Za tím účelem pozvali do Jablonného bratry dominikány a nechali jim postavit klášter. Od té chvíle je

dominikánská přítomnost ve městě spjatá s osobou svaté paní Zdislavy – uzdravovatelky nemocných a patronky rodin. Ostatky sv. Zdislavy jsou uloženy ve zdejším kostele sv. Vavřince. Svatá Zdislavo, oroduj za nás a za naše rodiny!

Charita Vlašim

Program září 2019

- 3. 9. 2019 – 14:00 – Trénování paměti**, místo: klubovna Charity Vlašim, Na Valech 322
- 4. 9. 2019 – 16:00–18:00 – Setkání při kávě pro neformálně pečující**, místo: klubovna Charity Vlašim
- 5. 9. 2019 – 14:00–16:00 – Klub seniorů – Tvoření**, místo: klubovna
- 10. 9. 2019 – 16:30–18:00 – Trénování paměti**, místo: klubovna
- 12. 9. 2019 – 14:00 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové**, místo: klubovna
Téma: Proč muž a žena – současné pojetí
- 17. 9. 2019 – 14:00–16:00 – Trénování paměti**, místo: klubovna
- 19. 9. 2019 – 14:00 – Klub seniorů – Arteterapie**, místo: klubovna
- 24. 9. 2019 – A3V – 7 trpaslíků**, místo: klubovna
- 24. 9. 2019 – 14:00 – Trénování paměti**, místo: klubovna
- 26. 9. 2019 – 14:00 – Klub seniorů – Korálkování – vánoční ozdoby**, místo: klubovna
- 26. 9. 2019 – 19:00 – Folkový klub – Milli Janotková**, místo: klubovna
- 1. 10. 2019 – 10:00 – Podzimní setkání seniorů – mše svatá + setkání**, místo: kostel sv. Jiljí + besídka

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč